Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1890. 39te Aargang.

Geografiske Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed.

(Fra »The Juvenile Instructor«.)

(Fortsat fra Side 103.)

XI.

Den gamle Civilisations Oprindelse.

Mange forskjellige Anskuelser have ved enkelte Tider gjordt sig gjældende blandt Arkæologister, angaaende det Folk, som først nedsatte sig i Amerika, saavelsom i Henseende til hvorfra de kom og hvordan de landede der.

Mange Teorier have blevet fremsatte, men ingen af dem har været fuldstændig tilfredsstillende for Antagelse.

Den Teori der almindelig antages er, at Amerika først blev bosat af Emigranter fra Asien som over Behrings-Sundet kom ind i Landet. Denne Anskuelse stadfæstes ved det Faktum, at der endnu i Asien findes et Folk, der har en stor Lighed med de amerikanske Indianer-Stammer. Der er en eller to Punkter forbunden med denne Teori, som bringer os til at undersøge om den er sandfærdig eller ikke.

1) Var Klimatet dengang saadant som det er nu? Om dette var Tilfældet, saa vilde Emigranterne, efter at have kommet over Sundet, have haft en Rejse paa omtrent to tusinde Mile over en kold og øde Ørken, forend de, i de Forenede Stater eller Canada, kunde opdrive noget Land som kunde beboes.

2) Hvis de kom med Baade eller Skibe, saa vilde de have gaaet iland ligesaa snart som de naaede en Landstrækning, der havde passende Klima, hvilket ville have indtruffet et eller andet Sted langs Kysten i Californien eller Washington. Man maa altid erindre, at den gamle Civilisation var den bedste. Om de nu havde anlagt deres første Byer ved Kysten, saa skulde en lang Tid have hengaaet forinden de bleve talrige nok til at udsende nye Kolonier, og om dette var Tilfældet, saa skulde Centrummet af deres Civili-

sation været der, og da vilde der endnu findes Levninger deraf. Dette vilde ogsaa have været Tilfældet om de havde først bosat sig i Alaska eller Manitoba. Vi finde, at den største Udvikling af vor Civilisation er ved den atlantiske Kyst, hvor vore Forfædre følgelig først landede paa dette Kontinent. Grundet paa det Faktum, at der ikke findes nogen Ruiner i Alaska, Manitoba eller paa Stillehavskysten, er det vor Anskuelse at Amerika fra først af ikke blev befolket fra den Side af Landet.

En anden Teori er, at Malayerna en Gang i Tiden byggede et stort Rige paa Stillehavs-Øerne, og at dets Hovedstad var beliggende paa Øen Java, hvor Ruiner findes. Baldwin siger desangaaende: „Det er ingenlunde usandsynligt at deres Skibe besøgte Amerikas Vestkyst, men de synes ikke at have overført Noget af deres Civilisation, da der findes intet malayiskt hverken i Antikvitet eller det gamle Sprog i Amerika."

Dette malayiske Rige var fremdeles i blomstrende Tilstand, naar Portugiserne først kom til Indien, men paa den Tid synes de at have været aldeles uvidende om det amerikanske Kontinent.

Der er mange Ting som hentyde til at Stillehavs-Øerne beboedes af et Folk, der vare helt forskjellige fra Malayerne. Sandwichs-Øerne giver os et Exempel paa dette. Imedens Spor findes af den malayiske Indflydelse, saa tyde dog de mest fremstaaende Karaktertræk mere paa de oprindelige Amerikanere end paa Malayerne, hvorfor vi antage at de sidstnævnte ikke vare de der befolkede Amerika, men at de vare Emigranter derfra, som befolkede de Polynesiske Øer. Denne Anskuelse er desto mere antagelig, eftersom Ruiner af Pyramider findes paa Sandwichs-Øerne, der have fuldstændig Lighed med dem som findes i Central-Amerika, og selv Maaden hvorpaa Stenene ere hugne, saavelsom Bygningsstilen er aldeles lig dem som vi have beskrevet, der findes ved Tiahuanuco. Et umaadelig stort Stenbord var ogsaa fundet paa disse Øer, der var meget lig det som blev fundet i Magdalene-Dalen. Ligeledes have uhyre store Stenblokke blevne opdagede, som minde os om de som findes i Murene ved Cuzco og Tiahuanuco.

Mormons Bogs Læsere ville erindre, at de to nephetiske Skibe, som afgik fra Panama-Sundet, for at sejle til et Sted paa Nord-Amerikas Kyst, vare aldrig mere hørte fra. Det er ikke umuligt at disse Skibe vare drevne ud blandt Stillehavs-Øerne. Denne Anskuelse bekræftes ved at de derværende Storme komme fra nordøst, saavelsom at Golfstrømmen vilde foraarsage et saadant Forhold. For ikke længe siden blev en Flaske kastet i Havet paa den amerikanske Kyst, og gjenfandtes 445 Dage senere blandt Feeje-Øerne, efterat i nævnte Tid have drevet sex tusinde og syv hundrede Mile, eller henved femten Mile om Dagen.

Der ere ogsaa mange andre Teorier, angaaende Amerikas Befolkning, men de ere altfor upaalidelige til nærmere at fæste sig ved.

Nogle tro, at de oprindelige Amerikanere vare en særskilt Stamme, som har haft sin Oprindelse paa det amerikanske Kontinent, ligesom Adams Efterkommere havde deres Oprindelse paa det østlige Kontinent. Om dette Emne siger Baldwin saaledes:

„De gamle Mexikaneres og Sydamerikaneres Civilisation kunde muligvis have haft sin Begyndelse nogetsteds i Amerika, da de synes at være mere beslægtede med de gamle Sydamerikanere end med de vilde Indianere

nord for Mexiko, men den særegne Udvikling, som repræsenteres i Ruinerne, maa have begyndt i de Regioner, hvor de ere fundne. Jeg finder mig mere og mere tilbøjlig til den Anskuelse, at Syd-Amerikas oprindelige Beboere ere de ældste paa dette Kontinent; at de ere en særskildt Stamme, og, at de vilde Indianere i Landets nordlige Dele vare komne fra Asien hvor den Stamme, som de tilhøre endnu repræsenteres gjennem Korak og Chookchee Stammerne, hvilke man finde i den Del af Asien, som strækker sig til Behrings-Sundet."

Ifølge Baldwins Teori skulde der have existeret to røde Stammer, eftersom han orienterer den ene i Asien og den anden i Amerika. Vi tro ikke, for Aarsager allerede givne, at Amerika blev befolket med en særskildt Stamme, heller ikke at Indianerne nogensinde have kommet fra Asien, over Behrings-Sundet; men vi tro at de spredte sig over dette Kontinents nordlige Dele og bosatte sig i Alaska, og anser det meget sandsynligt, at en eller to omstrejfende Stammer gik over til Asien, og at de som nu findes der under Navn af Korak og Chookchee Stammerne ere deres Efterkommere. Vi tro kun paa en Skabelse, og derfor tro vi at der kun findes en rød Stamme. Næsten alle videnskabelige Beviser tyde paa, at alle Folkeslag har spredt sig fra et Skabelses Centrum. Naar dette er Tilfældet, saa er det tydeligt at den røde Mand som findes i Amerika, Asien og Polynesien er kommen fra en Stamme og tilhøre en og samme Familje.

Vi alle kjende at der existerer en ubetydelig Forskjel i Hudfarve og Udseende, men kun en saadan som vilde anturlig finde Sted med en Familje, hvis Medlemmer har opholdt sig under forskjellige Klimater, og følgelig deltog af forskjellig Føde, samt paavirkedes af andre Forhold og Omstændigheder. „Vi veed", siger Argyle, „at Omvexling af Klimat og Føde foraarsager en Forandring af Hudfarve og Udseende". Men Forandringen som sees hos den røde Stamme er ikke nær saa stor, som den der har fundet Sted blandt andre Folk og Stammer. Max Müller siger: „Det var en Tid naar Forfædrene af de nuværende Franske, Tydske, Russiske, Græske, Italienske, Persiske og Hinduerne alle boede under samme Tag."

Det er rimeligt at de amerikanske Stammer vare alle af en Familje af følgende Grunde: De vare alle af en Hudfarve; de begravede deres Døde paa en og samme Maade; de vare alle Skjægløse; de havde den samme Religion, med Undtagelse af Toltekerne og Aztekerne, men disse havde den samme Tidsberegning; alle benyttede Adobies*) for Bygnings-Material; deres Maade at væve paa var den samme; deres Bygningsstil var ensartet; deres Dekorationer og Ornamenter vare lige; de kjendte og benyttede den samme Maade at hærde Kopper paa, saa at det blev haardt som hærdet Staal; deres Krigsvaaben vare de samme; deres Lertøj og Værktøj vare de samme. Ja, vi kan i Sandhed sige at vi ikke kjender nogen Ulighed eller Forskjel, uden en saadan som den lange Adskillelse har foraarsaget, det være sig liden eller stor, hvilket dog ikke viser noget andet end Tidens Indflydelse og Paavirkning siden de forskjellige Stammer brøde sig løse fra en Central-Regjering, eller skildte sig fra deres Civilisations Centrum.

Om vore Beslutninger ere rigtige, hvilke de synes at være, saa spørge vi,

*) En Slags soltørket Sten.

hvor kan man spore Oprindelsen til denne mærkværdige Stamme? Hr. Squires orienterer den paa Landstrækningen omkring Titicaca-Søen, i Sydamerika, og mange Andre betragter den at nedstamme fra Inkaerne. Den maa have blevet overført til Amerika, men hvorfra og hvordan kan ingen med Bestemthed sige. Mormons Bog giver os Underretning i saa Henseende. Den sporer Civilisationen til de Steder, hvor de ældste Ruiner ere blevne opdagede. Den paaviser at Civilisationen udbredte sig fra Syd mod Nord, og spredte sig over hele Missisippe-Dalen. De Ruiner, som ere opdagede tilkjendegive tydelig, at Amerikas Fæstningsbyggere som fra Syd, til Missisippi over Texas, samt at de sydlige Distrikter vare de mest befolkede. Kolonier droge mod nord til Ohio og andre nordlige Stater, men jo længere nord og øst man gaar desto mindre Antal af Ruiner finder man, hvilket bekræfter en mindre Befolkning, netop som man skulde kunne tænke sig ved en saadan Nations Udkanter. Havde ikke Mormons Bog gjort Paastand paa at være af guddommelig Oprindelse, saa vilde den vistnok have blevet antaget for den bedste Historie om Fortidens Amerika. Men denne Slægt har tilsyneladende besluttet at forkaste Alt, som gjør Paastand paa at være af guddommelig Oprindelse.

XII.

Mormons Bog og Nutidens Opdagelser.

Der ere Paastande gjorte i Mormons Bog, som i sig selv burde afgjøre, hvadenten den er sandfærdig eller falsk. Blandt disse ville vi bemærke følgende, hvilke anses som de mest betydningsfulde:

1) At dette Kontinent i et Tidsrum af et tusinde Aar har været beboet af et hvidt Folk.

2) At de havde Kundskab om, og at de anvendte Jern, Staal og Messing-Redskaber, imedens man ved Amerikas Opdagelse for 400 Aar siden ikke fandt nogen af disse Redskaber kjendt eller benyttede af Indianerne.

3) At Amerikas Fauna i Fortiden var mere omfattende end den var ved Europæernes Ankomst, da baade Heste og Elefanter omtales, hvilke ikke fandtes naar Landet opdagedes af Europæerne, men bleve indførte af dem.

4) At Amerikas Urindvaanere benyttede en Slags Vogne som Befordringsmiddel, medens ved Landets Opdagelse de oprindelige Beboere ikke anvendte Vogne af nogen Slags.

5) At et Pengesystem noget lignende vort existerede, og følgelig Guld- og Sølvmynt benyttedes.

6) At Brystplader brugtes, som en Beskyttelse under Krigen og at Sværd anvendtes som Stridsvaaben.

Vi kunne vedblive at fremhæve Beviser af denne Slags, men nok har blevet fremsat for Øjemedet, da de indbefatter de Paastande som vore Modstandere i Almindelighed benytte som stærke Beviser mod dette Værk, og hvilke de i Virkeligheden ville være om der ikke fandtes Bevis for dem. Lad os nu undersøge hvad Nutidens Opdagelser have aabenbaret, og hvad Antikvarere sige angaaende disse Emner. Vi ville betragte dem i den samme Orden, som de ere ovenfor angivne.

1) Naar Columbus opdagede den nye Verden, saa fandt han, at den var beboet af en, for ham, ukjendt Folkerace, saavel i Hudfarve som i Form

og Udseende, og siden den Tid har dette Folk (Indianerne) været kjendt som aldeles forskjelligt fra alle andre Folkeslag paa Jorden. Det har ogsaa været en almindelig Antagelse indtil de senere Aar, at intet andet Folk end Indianerne havde beboet Amerika. I Særdeleshed var dette Tilfældet naar Mormons Bog blev udgiven, og man kan ikke undres over at Joseph Smith dengang blev betragtet som en Fanatiker. Forholdene have forandret sig meget og Nutidens Forskninger og Opdagelser have bevisliggjort at alle de mest civiliserede Stammer have bevaret Traditionen om et hvidt Folk. Mexikanerne beskrive deres Gud, Quetzalcoatl som en Person af høj Vææxt med lys Hudfarve, langt, mørkt Haar og langt Skjæg. Tolteketne, som beboede Landet før Mexikanerne, synes at have haft en bedre Kundskab om et hvidt Folk end de sidstnævnte, idet de haver efterladt sig Billedhuggerarbejder i deres gamle Tempel ved Cchichen Itza og andre Steder i Centralamerika, der repræsenterer Mænd med langt Skjæg, hvilkes Ansigtstræk ere meget forskjellige fra Indianernes, som man finder paa andre Steder. Inkaerne i Peru bevarer ogsaa Traditionen om et saadant Folk, og paastaa at de kom dertil længe før deres Tid og anlagte Byer. Det var den almindelige Tro at et hvidt Folk skulde vende tilbage, der gjorde det muligt for Spanierne at erobre Landet. Man har fornylig baade i Mexiko og Amerika fundet Mumier, hvilkes Hovedform og Haarfarve vise, at de ikke tilhørte den røde Indianer-Stamme, men vare et hvidt Folk.

For ikke længe siden blev en Grav aabnet i Texas, hvor et større Antal Hovedskaller bleve tagne ud. Dette tyde paa at et Slag havde muligvis fundet Sted der, og at to Folkeslag, meget forskjellige fra hverandre, havde blevet begravet i samme Grav. Den ene bar Præget af en Indianerskalle, medens den anden var meget forskjellig fra den, og beviste tydeligt at tilhøre et helt andet Folk, som var i Besiddelse af en meget højre Intelligentse end som Indianerne.

Professor Wilson beskriver Peruvianernes Haar, som fandtes paa Mumierne i Peru som „lyst brunt og af ligesaa fin Beskaffenhed som det der findes hos den saxiske Folkerace". Short siger, at „Fortidens Peruvianere fra talrige Exempler have været et brunhaaret Folk". Haywood omtaler tre Mumier, som opdagedes i en Grotte ved Cumberland-Floden i Tennessee, der vare begravede i Kister paa hvilken Maade Peruvianerne under Tiden begravede deres Døde, og hvilkes Hud var hvid, samt havde brunt og fint Haar. Denne Slags Forskning har netop begyndt, men hvert Aar tilføjer nye Beviser, og der vil følgelig kun hengaa nogle faa Aar inden dette Spørgsmaal vil være aldeles uomtvisteligt.

2) Spørgsmaalet hvorledes Jern, Staal og Messing var kjendt af Amerikas Urindvaanere har længe været drøftet. Det har længe været kjendt, at Peruvianernes Traditioner henthde til en Tid, da deres Forfædre benyttede Jern. De paastaa ogsaa at have drevet store Jerngruber i Bjergene vest fra Titicaca-Søen. Ligeledes har man i de Forenede Stater fundet Bevis for at Jern anvendtes af dets Urindvaanere. Dr. Hildreth siger angaaende sine Opdagelser ved Marrietta, Ohio saaledes: Umiddelbart over det fundne Legemes Pande fandtes tre store cirkelformige Smykker, for et Sværdbelte. De bestode af Kopper og vare overlagte eller pletterede med en tyk Plade af Sølv. Forsiden var noget ophøjet med en

Fordybning lig en Kop i Midten, og de maalte gjennemsnitlig to og en fjerdedels Tomme. Paa den anden Side midt imod Fordybningen findes en Kobbernagle eller et Søm, og omkring denne ere to adskilte Plader, med hvilke de vare fæstede til Læderet. To smaa Stykker Læder vare fundne liggende mellem disse Plader paa et af Smykkerne. De lignede Skindet af en Mumie. Nær ved Legemet laa en Silverplade, som synes at have tilhørt den øvre Del af en Sværdskede; den var sex Tommer lang og to Tommer bred og vejede en Unce. Den synes at have været fastgjort til Skeden med tre eller fire Nagler, da Hullene efter dem findes i Sølvet. To eller Tre Kobberrør vare ogsaa fundne, og disse vare fyldte med Jernrust. Disse Stykker synes, efter deres Udseende at dømme, at have været den nedre Ende af Sværdskeden, nær Sværdets Spids. Ingen Tegn af selve Sværdet kunde opdages undtagen den ovenanførte Rust. Hr. Squires, i sine Bemærkninger angaaende den ovenanførte Opdagelse, siger: „Disse Sager have blevet underkastet en nøjagtig Undersøgelse, og det er udenfor al Tvivl stadfæstet, at de fundne Smykker virkelig vare pletterede og ikke blot bedækkede med Sølv. Man finder mellem Kobberet og Sølvet en Forbindelse der, efter min Anskuelse, kun kan foraarsages af Varme, og om man erkjender, at disse ere ægte Levninger efter Fæstningsbyggerne, saa maa man ogsaa erkjende at de havde Kundskab om Kunsten at plettere det ene Metal med det andet . . . Og fremdeles, om Dr. Hildreth ikke har gjort en Fejltagelse, var ogsaa oxyderet Jern eller Staal opdaget i Forbindelse med de ovenanførte Levninger, og følgelig maa man komme til den Slutning, at Fæstningsbyggerne havde Kundskab om Benyttelsen af Jern". En anden Stadfæstelse af, at Jern benyttedes blandt Amerikas Urindvaanere, bekræftes ved Opdagelsen af sex Messingplader sammenfæstede med to Jerntraade, som vare fundne i en Fordhøj i Pike County, Illinois. Jerntraadene vare meget oxyderede, saa at de opløstes ved Behandlingen til Støv.

Charney siger, at naar han aabnede en ældgammel Grav i Tenenepanco, Mexiko, „blev et Antal Messingbjælder opgravede, hvilke vare benyttede baade som Smykker og som Mynt." Lignende Messingbjælder har man ogsaa fundet i Gravene i Columbia, Sydamerika. Adskillige Skjolde opdagedes for nylig i Texas, hvilke naar de bleve rengjorte fandtes at være af Messing. Saaledes finder man at den anden Paastand som er gjort i Mormons Bog er aldeles bevist.

3) Donnelly, talende om Amerikas Fauna, ytrer sig saaledes: „Senere Opdagelser i The Bad Lands, Nebraska, beviser at Hesten nedstammer fra Amerika . . . Forstenede Levninger af Kameler findes ogsaa i Indien, Afrika, Sydamerika og Kansas i de Forenede Stater . . . Vi finde i Amerika talrige Afbildninger af Elephanter, og følgelig ere vi berettigede til at antage, at Oldtidens Monumenter vare opførte paa den Tid da Elephanten existerede i Nordamerika, eller ogsaa at det Folk, som byggede dem, i en fjærn Oltid havde fuldstændig Kundskab om Elephanten . . . Der findes i Wisconsin et Antal Fordhøje som forestiller Mennesker, Fugle og firføddede Dyr. Blandt de sidstnævnte findes en Høj, der nøjagtig representerer en Elephant baade i Form og Skikkelse, saa at de som have opført den maatte have haft

en fuldstændig Kundskab om Dyrets Udseende som de aftegnede."

Forstenede Elephanter ere ogsaa blevne opdagede baade i Syd- og Nordamerika, medens Levninger af Mastodonter ofte findes saa nær Jordfladen, at det leder os til at antage, at ikke mange Aarhundreder ere henrundne, siden de existerede.

Forstenede Heste have blevet opdagede baade i Mexiko og de Forenede Stater. Brocklehurst siger, at han har i Mexiko seet en Hest som var fire Fod høj og bemærker, at denne Slags Dyr engang vare meget almindelige der. Dr. Le Plongeon siger, at han har Kundskab om sytten forstenede Levninger af Heste, som have blevet opdagede i de Forenede Stater.

4) Naar en ældgammel Grav blev aabnet i Tuenepanco, Mexiko, fandt Charney flere Legevogne med fire Hjul, som vare fabrikerede af Terra Cotta, men Axlerne som vare af Træ, havde for længe siden gaaet til Forraadnelse. Saaledes kunne vi tænke os, at Fortidens Amerikanere kjørte omkring i deres Vogne, ligesom Jøderne og Ægypterne gjorde under den samme Tidsperiode.

5) Nogle have antaget, at Fortidens Amerikanere aldrig vare i Besiddelse af et Pengesystem, men denne Idé tilintetgjøres ved Opdagelsen af Guld og Sølvmynt, som benyttedes af Fortidens Amerikanere, baade i Nord- og Sydamerika.

6) Joseph Smith fandt en Brystplade tilligemed de andre Plader i Højen Cumorah. En lignende Brystplade blev opdaget for nogle Aar siden i en Grav i Columbia, Sydamerika. Arm- og Benskjolde ere ogsaa opdagede i de Forenede Stater og Mexiko.

Hvad vi ovenfor have anført af Dr. Hildreths Beskrivelse, vise ogsaa at det omtalte Folk tilvirkede og benyttede Sværd, og næsten alle andre Slags Stridsvaaben, som benævnes i Mormons Bog vare i Brug hos Indianerne naar Amerika opdagedes.

(Sluttes i næste Nr.)

Tankesprog. For Himlens Skyld, for Eders egen Skyld og for hans Skyld, som døde for os, lad os altid opfylde vore Pligter. Medens vi leve er det vor Pligt at elske Herren med al vor Magt, med al vor Styrke og med hele vor Sjæl. Det er vor Pligt først og fremst: at elske ham højere end vore Hustruer, Børn, Brødre og Søstre og alt Andet, som er os dyrebart og kjært her i Verden. (Brigham Young.)

— Ingen Mand har nogensinde hørt mig sige, at jeg har gjort nogen Opofrelse. Jeg ejer Intet uden det som min himmelske Fader af sin Godhed har givet mig, eller med andre Ord, har laant til mig imedens jeg forbliver her i Kjødet. (Brigham Young.)

— En kort Fred er bedre end en lang Trætte.

— Tal ikke om din Nabo, før Du har noget Godt at sige om ham.

Den 15de Januar 1890.

Bønnens Virkning.

Elias bad, at der ikke skulde regne, og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og sex Maaneder. Og han bad atter, og Himmelen gav Regn og Jorden bar sin Frugt. (Jak. 5, 17. 18.) Af ovenstaaende have vi et uomtvisteligt Bevis for, at den Retfærdiges Bøn formaar meget, og forøvrigt kan man finde mange andre Exempler i den hellige Skrift, som tyde paa, at Herren har hørt sine Tjeneres Begjæringer, saa at de ere blevne befriede ved mange Lejligheder, fra Fængsel og ugudelige Mennesker, som have efterstræbt deres Liv.

Vor dyrebare Frelser og Forløser, gav ogsaa mange Løfter og Forjættelser til sine Disciple og dem som havde Tro paa ham. Han siger: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at hvadsomhelst i bede Faderen om i mit Navn skal han give Eder. Hidindtil have I ikke bedet om Noget i mit Navn; beder og I skulle faa, at Eders Glæde maa blive fuldkommen." (Joh. 16, 23. 24.)

De Sidste-Dages Hellige have uden Tvivl erfaret ved mange Lejligheder og paa mange forunderlige Maader, at disse Ord ere sande og trofaste, saa at de i Fremtiden med Tryghed og Tillid kunne forlade sig derpaa; og vi kan med Glæde sige, at vi ved at Herren lever, thi han har hørt vor Bønner og opfyldt vore ædle Ønsker, og føle derfor til at forlade os paa ham saavel i Medgang som i Modgang, i Sorg saavel som i Glæde, og han vil visselig ordne Alt til det Bedste for dem som forlade sig paa ham.

Vore Brødre i Zion, det øverste Præsidentskab i Kirken, udsendte en Proklamation til alle Stavspræsidenter, kaldende paa dem til at hellige den 23de December sidstleden, (Profeten Joseph Smiths Fødselsdag), som en Fastedag for alle de Sidste-Dages Hellige i Zion, og tillige at møde i deres respektive Forsamlingshuse, for at bede til Herren den Almægtige om hans Naade og Beskyttelse, samt Befrielse fra den Magt som nu truer de Hellige, og som søge at fratage dem alle Rettigheder, som Borgere i det frie Land, Amerika. Vi haabe, at denne Ydmygelse for vor himmelske Fader, vil have en ønskelig Indflydelse ved Naadens Throne, og at den Almægtige paa en belejlig Tid vil udvise sin Kraft, i at forløse sit Folk og grundfæste Zion.

Til vore Brødre og Søstre i disse Lande ville vi sige: Tag ovenstaaende i nøje Betragtning, og saavidt som Omstændigheder tillade, efterfølg dette Exempel som vore Sødskende i Zion have vist i denne Henseende, og I skal vorde velsignet, og vinde Indflydelse iblandt Eders Venner, samt Lykke i Eders timelige Foretagender, og med Tiden vil Herren vise, at han er den, som oprejser Throner og Regjeringer, samt ogsaa nedstyrter samme naar de ere modne i Synd, og da ere vi forvissede om, at han vil være en Tilflugt for sit Folk og en Befæstning for Israels Børn.

Beskikkelse. Grundet paa Præsident A. K. Andersens Bortgang, er Ældste C. M. Jensen beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Ældste Andrew K. Andersens Bortgang.

Det er i Dag bleven vor tunge Lod, at meddele vore Læsere det sørgelige Budskab, at Præsidenten for Aalborg Konference, vor elskelige Broder og Ven, Ældste Andrew K. Andersen, døde af Lungbetændelse, i Aalborg, Søndag den 5te Januar 1890, om Aftenen Kl. 11, efter kun nogle faa Dages Sygeleje, og blev begravet den 12te ds. i Houlberg, ved Siden af sine Forældres Begravelsessted.

Dagen førend han døde kom det til vor Kundskab at han var meget syg, og med første Lejlighed rejste vi derhen og ankom til Aalborg om Formiddagen den næste Dag, og fandt ham da i en meget betænkelig Tilstand. I Forening med fem af Brødrene fra Zion havde vi saaledes Anledning, til at tale med ham kort før han endte sin jordiske Løbebane, men lidet anede vi at dette var sidste Gang at vi skulde nyde Glæden at tale med ham her i Livet. Men Herrens Tanker ere ikke vore Tanker, nej, i Sandhed, Guds Handlemaade med sine Børn ere ofte højst mærkværdige og mange Gange aldeles ubegribelige for Mennesker i Kjødet. Den Hedengangne havde under sin Sygdom den Glæde, at nyde sin elskelige Hustrus Selskab, som har under hans Mission i dette Land, opholdt sig her, besøgende sine Slægtninge og Venner og følgelig nød han den ømmeste Omhu og Pleje.

Uagtet Broder Andersens Bortgang har haft til Følge, at hans Hustru har mistet en tro og hengiven Ægtemage, at Missionen har mistet en trofast og ivrig Arbejder for Sandhedens ædle Sag, saa føle vi dog ikke til at sørge som de der ikke have Haab, men ville udbryde i det poetiske Sprog saaledes:

„Hvi sørge I! O blid er Døden,
Naar Kjærlighed i Hjertet bor,
At samles hist i Morgenrøden
Af den celestiale Jord.
Hver trofast Sjæl vil Frelse faa,
Og sejrende af Graven gaa."

Dog føle vi den dybeste Sympati for vor sørgende Søster, som for Tiden har mistet sin trofaste Ven og Ledsager, og maatte Trøstens Aand udgydes over hende i denne Sorgens Time, ligesom et velgjørende Balsam, thi det er denne som giver Haab og Overbevisning om Gjenforening i den tilkommende Verden, hvor trofaste Venner samles, for aldrig at skilles af Dødens grumme Haand.

Broder Andersen ankom hertil, fra sit Hjem i Ephraim, Sanpete County, Utah, i Oktober 1888 og blev beskikket til at virke som Missionær i Aarhus Konference, hvor han arbejdede som omrejsende Ældste indtil den 3die November sidstleden, da han blev beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

Vor hedengangne Broder, der saaledes døde i sin Ungdoms Vaar, kun 30 Aar gammel, var elsket og agtet af sine Brødre og Søstre i Zion saavelsom i dette Land, og ved sin Mission her, har han udvist Trofasthed og Nidkjærhed i Forkyndelsen af Sandhedens store og herlige Principer, og er saaledes berettiget til at nyde Selskab med dem, „som have undervist Mange, hvilke skulle i den tilkommende Verden skinne som Stjerner paa den udstrakte Befæstning."

Guds Handlemaade med sit Folk, før og nu.

(Af C.)

Der er to Principer i Mormonismen, som især har fremstillet sig for den tænkende Del af Menneskene, som iøjnefaldende og som værdig til mere end almindelig Opmærksomhed og man har derfor drøftet og bedømt dem paa mange højst forskjellige Maader, alt eftersom man har troet at have opfattet disse Principers sande Væsen, eller søgt at finde den oprindelige Aarsag fra de Resultater, eller Virkninger, som man havde for sig og kunde bedømme.

Disse to Principer ere Præstedømmet og Indsamlingen, og de ere nøje forbundne med hverandre. Det førstnævnte kan siges at være Aarsagen og Drivefjæderen til det sidstnævnte Princip; thi uden dette vilde der ikke være sket nogen Indsamling, begrundet paa religiøse Hensyn, hverken i denne Tidsalder eller i nogen tidligere, for saa vidt Historien giver os Underretning derom, og det er derfor dette ejendommelige Koloniserings-System og dets forbausende Resultater, som har givet Mormonismen sit Særkjende blandt Nutidens Religionssamfund.

Idet vi saaledes betragte det historiske Emne, som vi her har for os, nemlig Guds Folks Indsamling før og nu, saa kunne vi ikke undgaa at komme til at berøre det andet nemlig, Præstedømmet, mere eller mindre. Den første Indsamling, som Tradition og Historie giver os nogen Kundskab, skete i Enok's Dage, medens denne store Profet vandrede med Gud i tre hundrede Aar, indtil han og hans Folk bleve borttagne fra Jorden; men om Enkelthederne ved de Begivenheder, som gik for sig i hin fjærne Oldtid, have vi saa ufuldstændige Beretninger, at vi maa lade os nøje med blot at nævne denne Indsamling af Guds Folk. Det samme kan siges om Indsamlingen i Noa Dage, da kun otte Sjæle lode sig frelse i Arken, ved at efterkomme Guds Befalinger i saa Henseende. Men dernæst komme vi til en af de mærkeligste Begivenheder i Historien, hvis Virkninger endnu spores i vor egen Tid med forbausende Kraft, nemlig Bygningen af Babels Taarn, der var Aarsag til de mange forskjellige Sprog og Dialekter, som siden har været talt eller benyttet af den menneskelige Familie og endnu benyttes af dem. Der er denne Mærkelighed ved hin Begivenhed, at den demonstrerer Følgerne af netop det modsatte af hvad Indsamlingen havde til Hensigt. Paa hin Tid befandt den menneskelige Familje sig tilsyneladende paa et Sted eller i Nærheden af hverandre. Gud havde den Gang til Hensigt at Menneskene skulde udbrede sig og „opfylde Jorden", men visse ugudelige Karakterer maa have betragtet denne Guds Bestemmelse fra en anden Side, og derfor sagde de: „lader os bygge en Stad og et Taarn, hvis Spidse kan naa op til Himmelen, og lader os gjøre os et Navn, at vi ikke skulle adspredes over al Jorden. Da nedfoer Herren for at se den Stad og det Taarn, som Menneskenes Børn byggede. Og Herren sagde: se, dette er et Folk, og de have alle eet Tungemaal, og dette have de begyndt at gjøre; og nu vil Intet formenes dem af alt, hvad de faa i Sinde at gjøre. Velan, lader os fare ned og blande deres Tungemaal der, at den Ene ikke forstaar den Andens

Tungemaal. Og Herren adspredte dem over al Jordens Kreds". (1. Mose Bog 11. Kap.) At Herren den Gang vilde at Menneskene skulde „adsprede sig over al Jordens Kreds", viser at Herrens Bestemmelser med een Del af sine Børn undertiden kan være aldeles modsat de Bestemmelser, som han maatte finde passende at give Menneskene i en anden Tidsalder, og det er derfor ikke usandsynligt, at disse egensindige Taarnbyggere, beraabte sig paa, at Gud selv havde lært deres Forfædre, under Enok og Noa, at indsamle sig til visse Steder. Men Lydighed var den ene sikre Grund at bygge sit Haab om Frelse paa, den Gang lige som nu, og derfor optændtes Herrens Vrede imod dem der vilde sætte sine egne Planer igjennem, i Modsætning til de Hensigter, som en vis og kjærlig Fader havde lagt for sine Børns Fremtid. Følgerne af Sprogenes Forvirring, ved at den almægtige hindrede hin oprørske Slægt i at bygge Babels Taarn, føles den Dag i Dag. Skabningen havde ingen Ret til at gjøre Indvendinger imod Skaberens Bestemmelser, og har det heller ikke endnu.

Paa samme Tid, som dette skete gjorde Herren dog en mærkelig Undtagelse, til Gavn og Velsignelse for den mere lydige Del af hans Børn, idet han lod Jared og hans Folk beholde deres oprindelige Sprog, (sandsynligvis det samme Sprog som Fader Adam havde lært sine Børn,) og Gud lod det ikke blive derved, men udsamlede denne Profet og hans Folk, og førte dem til et langt bedre Land end det som de Gjenstridige havde udseet sig som Opholdssted for alle kommende Tider. Vi læse nemlig af „Mormons Bog", at paa den Tid, da Gud forvirrede Folkenes Sprog, da Taarnet blev bygget, anraabte Jared's Broder Herren om Barmhjærtighed, og bad at de maatte faa beholde deres Sprog, saa at de kunde forstaa hverandre og uden Tvivl, ogsaa for at kunne drage Nytte af de hellige Optegnelser, som de havde erholdt gjennem deres hellige og retfærdige Forfædre helt tilbage i Tiden fra Adams Dage, og disse Patriarker vare selv blevne underviste af Universets Bygmester. Det behagede Herren, ikke alene at opfylde denne Begjæring, men han aabenbarede sig for sin Tjener „Mohonri Cariantumr", som var Jareds Broder, og underviste ham ligesom Noa, ikke alene om hans religiøse Pligter, men ogsaa i Skibsbygger- og Navigations-Videnskaben, idet han befalede og lærte ham at bygge otte smaa Fartøjer efter en særegen Konstruktion, og i disse blev Jareds Folk ført til det af Herren udsete og velsignede Land — det nuværende Amerika. Her formerede og udbredte de sig. Her bleve de underviste af inspirerede Profeter fra Slægt til Slægt, og de vare Jordens mest begunstigede Indvaanere, saalænge de vare lydige under Guds Befalinger. Men ak! selv disse store Fortrin kunde ikke bevare dem fra at blive Syndens Slaver og de maatte derfor tilsidst dele samme Skjæbne som andre ulydige og gjenstridige Folkeslag før dem — de bleve total ødelagte, efterat de, som et Folk, havde beboet dette udvalgte Land i omtrent 1500 Aar.

Med Rette kan man vistnok ogsaa henregne Abrahams Kald ud af Ur i Kaldæa, som en Ind- eller Udsamling, skjønt der kun var ganske faa Individer indbefattede i denne Begivenhed, men Planen eller Hensigten var ikke desto mindre storartet og vel værdig den mægtige Jehova, som sagde til Abraham: „Gak du ud af dit Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til

det Land, som jeg vil vise dig; og jeg vil gjøre dig til et stort Folk og velsigne dig og gjøre dit Navn stort, og vær en Velsignelse." (1. Mose Bog 12. Kap.) Historien beviser Opfyldelsen af denne Forjættelse til den trofaste, gudfrygtige Abraham, men det vil sees, at hertil var knyttet den Betingelse, at han vilde adlyde Gud og virkelig gaa ud af sit Land og fra sin Slægt og sin Faders Hus eller Familjekreds; thi uden han havde gjort dette vilde Herren aldrig have kunnet opfylde hverken sine Løfter eller Hensigter med Abraham. Godt var det for hele Menneskeheden, at denne store Patriark ikke var oplært i Nutidens aandeliggjørende Fortolkningsmaade, thi ellers vilde han vistnok have troet, at Gud dermed blot mente, at han skulde omvende sig fra Synden, men forøvrigt kunde blive hvor han var. Men den almægtige havde ikke alene sit Øje henvendt paa Menneskenes aandelige Fornødenheder, men tog ligesaa meget Hensyn til deres timelige Velfærd og Anliggender, da disse næsten altid staa i nøje Forhold til de førstnævnte. Det er et gammelt Ordsprog, at „slet Selskab fordærver gode Sæder", og det var lige saa praktisk sandt paa Abrahams Tid som nu; derfor ansaa Herren det den Gang, ligesom nu, for en Nødvendighed at udsamle Abraham og hans Nærmeste, der endnu ikke vare henfaldne til Afguderi, til et Sted, langt borte, som han selv vilde anvise dem og i Tiden skjænke dem og deres Efterkommere som en evig Ejendom. Der kunde den udvalgte Slægt faa Anledning til at dyrke Gud, deres Fader og Velgjører, paa den Maade som han ønskede at de skulde tilbede og tjene ham, og, som en Følge af de guddommelige Loves Fuldkommenhed, vilde Folket udvikle sig ikke alene i religiøs, men i politisk og social Henseende og staa som et straalende Lys blandt Jordens andre Folkeslag, der ikke vare i Besiddelse af Guds Orakler eller det inspirerede Præstedømme til at regjere sig. Dette var Jehovas Hensigt med Grundlæggelsen af den israelitiske Nation, thi, sagde Herren til Abraham „i dig og din Sæd skulle alle Jordens Slægter blive velsignede." Han gjentog og stadfæstede derfor denne Forjættelse paa Abrahams Søn og Sønnesøn, hvilke han vejledte i deres timelige Affairer, paa samme Tid som han underviste dem om deres religiøse Pligter, der stode i nøje Forbindelse med de førstnævnte. Saaledes finde vi, at Rebække blev skjænket Isaak, som den Hustru, der var udseet til at vorde „Israels" Moder, og ikke mindre mærkeligt er det at læse om Herrens Indblanden i Patriarken Jakobs huslige Affairer, endog under Omstændigheder der vilde stride aldeles imod Nutidens Begreber om Moralitet; thi Enhver veed, at de tolv Israels Sønner vare avlede med fire forskjellige Mødre, som alle levede samtidig.

Herrens forunderlige Styrelse med en af disse Sønner, den kydske og højmodige Josef, er et andet mærkeligt Bevis paa, at den almægtige tager Hensyn til sine Børns timelige Velfærd, lige saa meget som deres aandelige. Josefs Drømme vare Aabenbaringer til Jakobs Familje, skjønt disse bleve misforstaaede og modarbejdede af hans Brødre.

Og dog gjennemførte Gud sine Planer, selv med deres Hjælp som troede at de havde kunnet hindre dem. Josef blev hævet fra en Slaves nedtrykte Stilling til at sidde paa Ægyptens Trone ved Siden af Landets mægtige Hersker, der holdt Millioners Skjæbne i sin Haand, og Josefs

Brødre kom virkelig tilsidst ydmygt nedbøjede frem for den forstødte Broder, hvem Herren havde udset til saa mange Menneskers timelige Frelser. Hvor smukt udtrykker ikke denne ædle Mand sig idet han giver sig tilkjende for sine Brødre, medens de stode nedbøjede og forfærdede for ham: „Værer nu ikke bekymrede, og lader det ikke være mishageligt for Eders Øjne, at I solgte mig hid; thi for at I skulle blive holdte ved Live, har Gud sendt mig hid foran Eder.“ (1. Mose Bog 45,5.)

Fire hundrede Aar senere, da den udvalgte Slægt igjennem flere Generationer havde sukket under Aaget af det mest nedværdigende Slaveri, blev Herrens Arm, det er hans Magt, udstrakt til Befrielse for de undertrykte, og Moses var det udvalgte Redskab, som blev benyttet ved denne Lejlighed. Han var en af de største Profeter, som nogensinde levede paa Jorden, og under den Almægtiges Inspiration, sin Tids viseste Lovgiver. Han var Teolog, Jurist, Filosof, Statsmand og Hærfører paa en Gang, og de fleste af den civiliserede Verdens Love ere endnu byggede paa Grundlag af de Love, som han gav Israel i Ørkenen for 4000 Aar siden. Det Folk, som han førte ud af ægyptisk Trældom var i mange Henseende uskikket til at gjøre Brug af Frihedens Velsignelser, men den Almægtige saa i den næste Generation en Mulighed for Opfyldelsen af de Løfter, som han havde givet dette Folks berømte Forfædre, og han lod dem derfor gjennemgaa en fyrretyveaarig Skole i Ørkenen, saa at de kunde blive hærdede som Krigere og uddannede som Borgere for det nye Rige, under Love, som Gud selv havde givet dem. Saaledes beredte, erholdt de det Land, som Gud havde lovet Abraham, den Gang han sagde til ham: „Kjære, opløft dine Øjne, og se fra det Sted, hvor Du er, mod Norden og mod Sønden og mod Østen og mod Vesten; thi alt det Land som Du ser, det vil jeg give Dig og Din Afkom evindeligen.“ (1. Mose 13, 14—15.)

Vi ville ikke dvæle omstændeligt ved de Begivenheder der stode i umiddelbar Forbindelse med Israels Udfrielse og Indførelse i det forjættede Land, thi de fleste af vore Læsere ere bekjendte med den bibelske Historie om samme. Det er os nok at bemærke, at denne storartede Emigration foregik under Guds direkte Vejledning og ved Benyttelse af det hellige Præstedømme, under Prøvelser og Omstændigheder, der have meget tilfælles med hvad der sker ved Israels Indsamling i disse Dage. Moses var selv sit Folks Ypperstepræst, Profet, Seer og Aabenbarer; hans Broder Aaron stod ham næst, som hans Talsmand og Støtte, og dernæst var der halvfjersindstyve Ældste, der ligeledes vare inspirerede og profeterede, og stode under Moses, som modtog Herrens Ord direkte. Der var desuden Øverster over Hundrede og Halvtreds og over Ti, og det vandrende Israel var saa fuldkommen organiseret, at der ingen Anledning var for Uorden eller Forvirring, enten de opbrød Lejren eller de opslog den paa et nyt Sted. Enhver kjendte sin Plads og sine Pligter, hvilket var et stort Gode og en absolut Nødvendighed, for at kunne vedligeholde Orden i en vandrende Nation, der talte Millioner, og som før bemærket, opvoxede i Trældom og kun vandte til at udføre deres daglige Arbejde under deres tyraniske Herrers Opsyn.

Men fyrretyve Aar var en lang Tid, og den gjorde en væsenlig Forandring med Folkekarakteren. Den nye Slægt var ikke lig de udfriede Træller,

men opvoxede i Ørkenen, hærdede ved Strabadser og Savn, og oplærte fra Barndommen om at Kanaans Land var deres tilkommende Arv, kan man let tænke sig, at de brændte af Begjærlighed efter at blive førte derind, naar Herren, til hvem de havde lært at fæste ubetinget Tillid, vilde bestemme Tiden og give dem en Leder. Aaron var hensovet og Moses blev borttagen paa Bjerget Nebo, efterat have beskuet det dejlige Land, „men Josva, Nuns Søn, blev fyldt med Visdoms Aand, thi Moses havde lagt sine Hænder paa ham, og Israels Børn hørte ham og gjorde som Herren havde befalet Moses." (5. Mose 33,9.) Intet kunde derfor modstaa de indtrængende Israeliter, end ikke en anden Profets lejede Hjælp, viste sig til ingen Nytte for de forfærdede Kanaaniter, som havde seet deres Allierede tabe det ene Slag efter det andet. De maatte vige Landet og give Plads for det Folk, som den Almægtige havde bestemt det for, og som han, med en Ed havde lovet Abraham, som et Arveland for hans Efterkommere.

Efterat Israel som en Nation havde naaet sin Glansperiode under Salomon, henfaldt de til Afguderi og al anden Slags Synd, hvilket havde til Følge, at de ofte bleve tugtede og tilsidst førte i Fangenskab og endelig, da de havde forkastet og korsfæstet Messias og forfulgt hans Deciple, bleve de adspredte over hele Jorden, som vi se i vor egen Tid.

Der var dog sket en mærkelig Udsamling forinden det første Fangenskab, nemlig i Zedekiæ, Judæ Konges Dage, da Herren lod Folket i Jerusalem og Omegnen advare ved sine Profeter, deriblandt Jeremias, om den forestaaende store nationale Ulykke. Herren befalede en from Mand ved Navn Lehi, at tage sin Hustru og sine Sønner, samt senere en anden Familie ved Navn Ismael, at forlade Landet, eftersom Herren vilde føre dem til et andet herligt Land, som ogsaa var et Forjættelsens Land fremfor alle andre Lande paa Jorden. I Lydighed til denne Befaling forlod derfor Lehi og hans Familje Jerusalem, omtrent sex hundrede Aar før Kristi Komme og blev, efter mange Prøvelser og bitre Erfaringer ført til Kysterne af det nuværende Chili, i Sydamerika. Her anlagde denne Familje deres første Kolonier, der senere gjennem Aarhundreders Løb, udbredte sig over hele det amekanske Fastland, nord og syd. Det er ikke vor Hensigt at opholde os ved dette Folks mærkværdige Historie, men kun, i Forbigaaende, kortelig berøre denne Indsamling som et Led i den Kjæde af Begivenheder, som denne Artikel omhandler; thi det viser tydeligt, at dette Princip — Indsamlingen — har alletider udgjort en vigtig Del, blandt de Midler, som den Almægtige har benyttet for sine Børns Frelse i dette Liv, saa vel som det tilkommende. Selv Jesus havde dette for Øje, naar han græd over den Skjæbne, som han vidste vilde møde Jerusalems Indbyggere, idet han sagde: „Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig; hvor ofte vilde jeg have forsamlet dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke." (Matth. 23, 37.) Anderledes lykkedes det dog blandt Folket i Amerika, hvor han viste sig efter sin Opstandelse; thi der modtog Folket ham med Glæde og anammede Evangeliet med alle de Velsignelser, som det kan bringe Menneskene baade i dette Liv og det tilkommende. I mere end to hundrede Aar udgjorde dette udstrakte

Lands Indbyggere saaledes kun een Familje, idet de havde alle Ting tilfælles og enhver elskede sin Næste som sig selv. Dette var Hovedhensigten med Evangeliets Indførelse paa Jorden, men, som en naturlig Følge, vilde almindelig Fred og Velfærd herske overalt og der manglede kun lidt i at Himlen var bleven overført til Jorden og at den himmelske Hærskares Sang var gjort til Virkelighed, nemlig: „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed." (Fortsættes.)

Sandhed vil sejre.

Naar Profeten Joseph Smith for henved tredsindstyve Aar siden, paa Herrens Befaling, organiserede Jesu Kristi Kirke paa Jorden, saa var det med Overbevisningen om at de Sandheder, som han, ved Aabenbarelse fra Himlen modtog Kundskab om, skulde udbredes over hele Jorden, og sluttelig adsprede alt det Mørke og Uvidenhed som indhyller den menneskelige Familje. Han blev dengang betragtet som en Bedrager, og Kristenheden antog ham ikke, ej heller har den antaget ham for en Guds Profet indtil denne Dag, men dog vinde de Lærdomme, som han forkyndte Indflydelse og Fremgang, og delvist antages af mange religiøse Samfund. Som et Bevis herpaa, ville vi anføre følgende, fra et amerikanskt Blad:

„En stor Bevægelse har opstaaet blandt de religiøse Samfund i New-York, paa Grund af den Rapport der blev given af den Komité som var valgt af de presbyterianske Kirkesamfund i New-York, til at undersøge om nogen Forandring af deres Troesartikler var nødvendig. Komitéen recommanderede, blandt andet, at Artiklen om spæde Børns evige Fortabelse skulde udstryges af Presbyterianernes Troesartikler."

Blandinger.

General Grant spurgte engang den berømte Præst i Brooklyn, Herr. Becher: „Hvorfor bliver en lille Fejl hos en Præst langt mere iagttaget end en større Fejl hos et daarligt Menneske?" — „Maaske", svarede Becher, „at det er paa samme Maade som at en ubetydelig Plet langt hurtigere opdages paa et hvidt Klæde, end en meget større paa et farvet Klæde."

En Præst sendte sin Hat omkring efter Prædikenen, og efter at den var gaaet Menigheden rundt, kom den tom tilbage. Præsten vendte sig om og rystede Hatten, over Puden paa Prædikestolen, for at vise dens Tomhed. Derpaa vendte han Øjnene op mod Loftet og udbrød med dyb Alvor:

„O Herre: Hav Tak, at jeg dog fik min Hat tilbage fra denne Forsamling."

Tanker

ved Ældste A. K. Andersens Bortgang
den 5te Januar 1890.

I Ungdoms fagre Vaar han stod,
Da første Gang han Budet hørte;
Ved Herrens Aand han det forstod,
Det Hjertets dybe Strenge rørte.
I Tro han nærmed' sig sin Gud
Og bad om Kundskab fra det Høje,
Om at forstaa sin Faders Bud —
Han Sandhed havde kun for Øje.

Og Herren lytted til hans Bøn,
Og gav ham Lys og Tro i Sjælen;
Thi ydmyg bad han Gud iløn,
Og Svaret fik han uden Dvælen.
Saa gik han selv med Budet ud,
Til Slægt og Venner han det bragte,
Han trofast gik, og Himlens Gud
Velsignels' i hans Arbejd' lagde.

Og da han var en Sandheds Tolk,
Han Røsten lød: „I sidste Dage,
— Gaae ud fra Babel, I mit Folk,
Og rammes ej af hendes Plage!"
Og glad han gik til Zion hjem
At lære mer' om Herrens Veje,
Og vandre paa hans Stier frem;
Thi Troen havde han i Eje.

Saa blev han og velsignet der,
Og Herren, som hans Hjerte kjendte,
Der gav ham Hustru øm og kjær,
Og han sig trygt til Herren vendte.
I Medgang, Modgang, Glæde, Sorg,
En Attraa kun var for hans Øje,
Thi Sandhed var hans faste Borg,
At tjene Herren i det Høje.

Og da der Bud fra Herren kom,
Og Herrens Tjenere ham kaldte,
At gaae til faldne Slægter, som
Om Syndens Følger aldrig talte,
Da var han atter lydig til
Sin Herres Kald; thi grant han vidste,
At den, som trofast være vil,
Ejheller her sin Løn skal miste.

Saa vandred' han fra By til By,
Fra Hus til Hus, med Sandheds Skatte,
Og talte højt i Kveld og Gry,
Og mange kunde og det fatte,
Forstaa, at det en Perle var,
Som kunde Livet Savn opveje;
Han Kjærlighed til Næsten bar,
Var glad for hver, der blev Guds Eje.

Paa Danmarks Vang, hans Vugge stod,
I Danmark, Lys Gud for ham tændte,
Sit Fædreland det var han god,
For Zions Sag hans Hjerte brændte.
I Danmark er en grønklædt Plet,
Der gjemmer Støvet af vor Broder,
Og naar af Arbejd' vi er træt,
Guds hele Jord er da vor Moder.

Nu hviler han en liden Stund,
Hans Vidnesbyrd vi aldrig glemme,
Det han jo bar af Hjertets Grund,
Ja, indtil tysset blev hans Stemme;
Og vi opholde vil for Gud,
I Tro og Bøn hans Hustru kjære,
At hun maa holde trofast ud,
Engang ham gjense Gud til Ære.

Laura Andersen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).